

Роден съм мъж, а се чувствам жена – или нещо повече за транссексуалността

Пиша ви с големи очаквания, защото разчитам на вашия отговор. На 16 години съм, но съм изправен пред страхотен проблем, който засега е драма, но в бъдеще може да стане трагедия. Защото всъщност аз не съм Ваньо, а Ваня.

Единствено дете съм в семейство на интелектуалци. Не съм имал сериозни проблеми със здравето, само дете съм бил плахо и затворено в себе си дете. Смътно си спомням само, че имаше нещо в мен, което ме караше да се срамувам, че съм момче. Някак си вътрешно чувствах, че в мен не всичко е наред. Когато ме караха да си играя с момчетата от квартала, усещах влечение към куклите и към компанията на момчетата. Сега осъзнавам, че още тогава съм се чувствал момиче, даже и така исках да се обръщат към мене родителите ми - с Ваня. Срамувах се много, че имам пишка като момче и в тоалетната и до ден днешен ходя седнал като жена.

Най-трудно стана за мен, когато навлязох в пубертета. С ужас посрещнах развитието си като мъж - окосмяването, дебелия и груб глас и всичко мъжко, което се оформи у мен. Мразя и ненавиждам това чуждо за мен тяло и мисля как да се отърва от него. Живяхме в Германия и там четох литература, осветляваща моя проблем и така научих много за човешката сексуалност и най-вече за т. нар. девиантни полови състояния - бисексуалност, хомосексуалност, транссексуалност, но почти нищо за моето състояние. В България посетих лекар сексолог и андролог, но се сблъсках с непознаване на проблема.

Моят въпрос към вас е: има ли хора, които са родени като мъже, вътрешно се чувстват като жени, ала половото им влечение е насочено пак към жените? И обратното? И как може един такъв човек в България да промени пола си? Чрез лекарства, хормони, операция и т. н.

Ваньо/Ваня

Здравейте, Ваньо/Ваня,

В своята дългогодишна практика не само съм срещал и мъже, и жени с подобна дилема, но и имах възможност да бъда гост на международен сексологичен център "За изучаване и подпомагане от медицински и социален аспект на човешките транссексуални състояния по света" във филиала му в Израел.

И така, в нормалната си същност половото влечение на човека е една изява на вродения в него самия инстинкт за размножаване, който се задейства в хормонално-сексуални и психо-сексуални аспекти след половото съзряване на съответния индивид. И тази изява е влечението към другия пол и удовлетворяването му чрез полово общуване - на мъжа към жената и на жената към мъжа. Говорим за **ХЕТЕРОСЕКСУАЛНОСТ**, за една нормалност от природна гледна точка на насочване на половото влечение и на удовлетворението му. Нормалност, защото именно така се продължава животът. Чрез любовта и съвкуплението на две човешки същества от двата пола. Но както се казва, всяко правило си има и изключения, които го потвърждават. И майката природа не е била съвършена и е допуснала изключения на тава свое правило. И затова бързам още тук, на това място, да кажа личното си мнение за тези от нас, хората, на които им се е паднал този "късмет", да бъдат изключения. В никакъв случай не бива да се гледа на тази тяхна друга сексуална особеност, като на нещо престъпно, отвратително и ненормално, защото те нямат никаква вина за това

ЧЕ СА РАЗЛИЧНИ

Това с тях е станало по причини - вродени или придобити, било в ранното им детство, или по време на пубертета. И ето ги тези отклонения: бисексуалност - когато роденият като мъж или родената като жена имат влечение и към двата пола, хомосексуалност - когато роденият като мъж осъзнава тялото си и себе си като мъж, чувства се мъж, но половото му влечение е насочено към собствения му пол - мъжете. А родената като жена осъзнава и възприема себе си като жена, но се възбужда сексуално и постига сексуалното си удовлетворение само с жени. И при едните, и при другите, в една хомосексуална връзка има разпределение на двете роли, съответно на мъжката и женската и свързаното с това обличане и поведение като мъж или като жена.

А сега малко повече за едно отскоро известно състояние - **ТРАНССЕКСУАЛНОСТ**.

Искам дебело да подчертая, че **причината за него е само вродена**. На генетично ниво белтъчна аберация на т. нар. "НУ" антиген може да го няма там, където трябва - в "Y" сперматозоиди и да го има там, където не трябва - а "X" сперматозоидите. Съответно оформящите се мозъчни структури, отговарящи по-после за психичното сексуално самоопределение и полово влечение на индивида, развиващ се вътреутробно, не се формират в мъжки тип, а в женски и обратно. Така че тук имаме индивид, който е роден като мъж, тялото му е мъжко, но той се осъзнава, чувства и възприема само като жена и това негово тяло, в което е роден, е чуждо за него. То е ужас и кошмар за този индивид и е неизмеримо желанието му да смени "обвивката", в която природата го е напъхала напълно погрешно. А половото влечение и удовлетворението на това полово влечение на такъв индивид е свързано с другия за него пол - мъжкия. Трансексуалната жена се ражда като жена в женско тяло, но психически тази жена всъщност е мъж. И се възприема, осъзнава и изживява мъж. И половото влечение, желанието е към другия пол - женския. И тук е налице голямата вътрешна насоченост към хирургически и хормонални корекции на сегашния телесен пол.

Но както се казва, нещата не спират дотук. В последните двадесетина години се появиха научни съобщения и публикации, а и живият живот доказва на практика наличието на още една група в тази класация на девиантните състояния. И тя е **транс-трансексуалност**

. Но какво всъщност представлява тази група и какви са медицинските, психологическите, личните и социалнобитовите и юридическите аспекти, които са важни за една личност, която има проблеми с психическата си сексуална идентификация и иска смяна на телесния си пол у нас?

Ето че стигнахме до същността на проблема на нашия читател Ваньо (Ваня) - транстрансексуалността. И тук биологичната предпоставка е само вродена, и пак причината е в онзи белтък, за който споменахме - т. нар. НУ (чете се на латински) антиген.

Но в случая става и още нещо интересно, което засега не е напълно известно на медицината: ражда се мъж, който психически се определя като жена, чувства се жена и се изживява като жена, но половото му влечение е насочено само към жени, удовлетворението му - също. Такива хора са споделяли с мен, че **ТЕ СЕ САМООПРЕДЕЛЯТ КАТО "МЪЖКИ ЛЕСБИЙКИ"**

. И реципрочно - индивиди се раждат като жени, с женско тяло, но с мъжка психика, самочувствие и самоопределение и искат в личния и социалния си живот да бъдат мъже. Но половата им насоченост е само към мъже и сексуалното им удовлетворение става само с мъже.

Всъщност биологичните процеси, обусловили това сексуално отклонение още по време на вътреутробното формиране на съответния индивид, са на принципа на двойното завъртане, т.е. получава се аномалия в аномалията. И оттук - транс-транссексуалност! Може би много от четящите в този момент се усмихват скептично: ама наистина ли има такива хора сред нас? Дами и господа, Световната здравна организация съвсем отговорно заявява, че хората с различна от хетеросексуалната ориентация в света за всяка популация (родените в една и съща година) са от 3 до 6% (в диапазон от плюс-минус 2 до 3%). На пръв поглед малки числа, но ако се превърнат в реална бройка, цифрата става внушителна. Е, питам аз, тази част от населяващите планетата ни няма ли право на един сносен човешки живот? Още повече че тяхната различност в голяма степен се дължи на това, че така са се родили.

Държа да уточня: съвсем не искам тук да правя пропаганда на тази или онази сексуална девиация (отклонение). Напротив, опазил ме Господ! Защото напоследък нашите медии превърнаха в мода и екстравагантен хит **ТОВА ДА СИ ТРАВЕСТИТ ИЛИ ХОМОСЕКСУАЛЕН**. То не са клипове по телевизията, то не са парадирания по вестниците или "гордост" за политиците, хората на изкуството и модния дизайн у нас да пишат, снимат и показват "тази екстравагантност" до втръсване! Ето това вече е перверзия в истинския смисъл на думата! Че даже по-лоша от порнографията е тази "гласност". Защото според мен това е нещо много лично и интимно и от тази гледна точка никак, ама никак не трябва да подлежи на публично разгласяване и обсъждане. Защото тази "гласност" може да стане пример за подражание от страна на току-що израстващите непълнолетни и точно затова трябва незабавно да попада под наказателните удари на закона!

Това отклонение от темата направих нарочно, защото искам на тези хора да се гледа като на част от нас самите, а не като на ненормалници или извратени. И да се изисква от тях това, което се изисква от всички членове на обществото ни - да даваме своя принос за развитието на страната с физическия и умствения си труд и способности. Другото, пак повтарям, е нещо лично и неприкосновено! Важното е у всеки от нас да съхраним и запазим човешкото достойнство.

Затова на родителите на немалко подрастващи деца, които като нашия читател Ваньо (Ваня) имат дълбоко личния си проблем "какъв всъщност съм аз?", искам да кажа: моля ви, дами и господа, не изпадайте в ужас и в нечовешка паника, ако синът или дъщеря ви споделят с вас подобен проблем. Моля ви! Защото в този момент най-важното е, че рожбата ви - той (който всъщност е тя) или тя (която всъщност е той) е жива и здрава. Колкото и да е шокираща тази новина, краят на света съвсем не е настъпил. Защото той или тя много страдат. При това не само защото не са като другите, но и защото **ТЕ СА СЪВСЕМ САМИ, САМОТНИ И НЕРАЗБРАНИ**

и ще бъдат още повече такива, ако точно от тези, от които очакват разбиране и подкрепа, срещнат отхвърляне, упреци и заплахи. Тогава до пътя, който води до отказ от живота на детето ви, има само една крачка и без да съзнавате вие, родителите му, ще сте тези, които сте го принудили да я направи. Ето това е непоправимото!

Затова, моля всички като Ваньо (Ваня) най-напред да проведат един спокоен диалог с родителите си и чак след това заедно да обсъдят начините, чрез които всеки да може да намери своето "аз" и по един или друг начин да осмисли живота си.

Сега нека се върнем отново към темата за транстрансексуалността. От многото научни публикации е видно, че се касае за немалък брой мъже и жени с такава особеност, открити в различните популации, географски ширини, държави, етноси. Но тяхното идентифициране и известност на сексуалната им особеност и досега се затруднява. От една страна, поради примиреността на тези хора с психо-сексуалния им проблем и сблъсъка с консервативността на обществото. От друга - примиреност и нагаждане към пола, с който са се родили. И много хора с такъв проблем, макар и отлично съзнавайки всъщност какви са, са стискали зъби през целия си живот и са отнасяли тази своя съкровеност в небитието. Всичко това обяснява много неща за световноизвестни хора, дали много на човечеството - те всички са били много странни в творчеството си, в своя личен живот, вкусове и поведение. Както се казва, нищо ново под слънцето!

И така, ето ни пред финала на нашия разговор. Ще се спра конкретно на въпроса: как може човек у нас да промени пола си - чрез лекарства, хормони, операции и т. н.

Напоследък бяхме свидетели на един бум, да не кажа една модна тенденция, и то не без съдействието на медиите - **ЗА ХИРУРГИЧНАТА СМЯНА НА ПОЛА**. Слава Богу, струва ми се, че тя вече отминава. Дано! Защото, като лекар, ще ви кажа, че тази мода нанесе много бели и поразии. Стана така, че повлечени от модната вълна, доста хора, които не бяха, ама никак трансексуални, че даже не бяха и хомосексуални, се втурнаха към знайни и незнайни ужким хирургични "светила" у нас, за да се "дялкат". И от Андрей се появи Адриана, а от Ангелина - Ангел. И какво се случи след това? Вместо щастлив нов живот при повечето от тях резултатът е нова житейска трагедия, която след едно такова хирургическо "дялкане" на половите им органи вече е необратима! Защо ли, дами и господа?

За да си отговорим на този въпрос, нека всеки от нас си представи мислено следното:

вътрешно съм убеден/а, че психически съм същество от друг пол и силно желая да си сменя телесния пол. И ето че мечтата ми се сбъдва. Една сутрин се събуждам в желанието от мен телесен пол, напълно различен от този, към който до този момент съм принадлежал/а. Е, и - **КАКВО ЩЕ Е МОЕТО ПОВЕДЕНИЕ** оттук нататък - към мен самия, към моите близки, роднини и познати? В какви служебни взаимоотношения ще съм с колегите оттук насетне? А да не говорим като какъв ще съм в юридическо отношение от този момент. Ако до вчера съм бил момиче, ще трябва ли да ходя войник? Или, след като до вчера съм бил момче, а сега момиче - в коя обществена тоалетна и в коя съблекалня ще влезна, ако ми се наложи. И това момиче - вече момче, ще го взимат ли в запас?

Вижда се, че не е така лесно и просто да бързаш да легнеш на операционната маса и след това да тичаш до районното управление на МВР, за да смениш личната си карта.

И все пак, какво трябва да направи човек с такъв проблем?

На първо място, да прояви много спокойствие и търпение. И много разговори с близките и приятелите за същността на проблема. Само ще цитирам един случай от моята практика, запазвайки анонимността на тези хора. Касае се за двама души - **МЪЖ И ЖЕНА, И ДВАМАТА ТРАНС-ТРАНСЕКСУАЛНИ**

И двамата посетиха моята консултация, и двамата взеха решение да останат в соматичния (телесния) си пол. И двамата постигнаха успехи в личния си живот и се утвърдиха професионално - "той" като дизайнер на дамско облекло, а "тя" като летец-инструктор в гражданската ни авиация. И двамата станаха семейни. И на двамата половинките им бяха постепенно информирани за същността на проблема. И двамата извадиха късмет да бъдат разбрани от брачните си партньори.

При семейството на "той" се зачена и се роди дете, а семейството на "тя" си осинови. И двете деца сега растат в една щастлива семейна обстановка. Само дето "той" въкъщи се разхожда с дамски халат и пере, чисти и готви, а в семейството на "тя" всички важни и отговорни решения и функции са "нейно" дело. Че къде ли няма подобни примери, без да има такива сексуални девиации (отклонения), питам аз? Но ако даденият индивид **СЪВСЕМ САМ, ЛИЧНО "ТОЙ" ИЛИ "ТЯ"**

е убеден в едно-единствено решение - че занапред непременно иска да промени

соматичния си пол - де юре и де факто, то според мен трябва да направи следното.

Най-първо, една обстойна работа с екипа - клиничен психолог и лекар сексолог. В тази съвместна работа ще стане ясно каква е степента на психичната сексуална инверсия и готовността, и способностите на дадения индивид за влизане в новата си полова принадлежност от психологична гледна точка. По-нататък към този екип се включват лекарите - ендокринолог, андролог и гинеколог. Те ще поемат занапред щафетата след обстойно цитогенетично и хормонално изследване на индивида. Ако няма противопоказания, следва хормонална терапия, с която се пристъпва към така наречената ендокринна корекция.

Там някъде, в този период, по съдебно-юридически път ще се промени и административната регистрация в противоположния за индивида пол. И чак след всичко това, ако той е окончателно убеден в желанието си за една пълна радикална смяна на телесния си пол и дотук успешно се е справил с новата си полова роля в психологичен и социално-битов аспект, чак тогава **МОЖЕ ДА СЕ ОТИВА НА ОПЕРАЦИОННАТА МАСА**

Тук, в екипа на операторите, според мен освен хирурга пластик-козметик е задължително участието и на лекаря андролог, и на гинеколога. И още нещо - тази хирургична интервенция също трябва да се прави на етапи и постепенно! И след като всичко това приключи, най-правилно е според мен "новият" човек да заживее и заработи на ново населено място, с нова работна среда, колеги и приятели. За да може социалната му реадaptация да се осъществи по-безпрепятствено. Но пак повтарям: при всеки такъв случай трябва да се подхожда строго индивидуално и да се стига до този етап, който е най-добър и не уврежда организма, нито заплашва живота на индивида.

Постарах се да отговоря изчерпателно на проблема, поставен от нашия читател Ваньо (Ваня).

А на тези, които гледат с черен поглед на настоящето ни и твърдят, че времето, в което живеем, ни прави едни такива никакви и сбъркани, горещо им препоръчвам да прочетат произведенията на великия Шекспир и особено неговата "Дванайсета нощ".